

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 86.

Tredie Session.

57de Møde.

Torsdagen den 15de Januar.

(Fortf.)

Justitsministeren: Naar den ærede Ordfører bemærkede, at Udvalget ikke kunde stemme for § 6 med det foreslaaede Tillæg om Regulativer, forekommer det mig, at han egentlig ikke har oplyst Noget om Udvalgets Mening med Hensyn til det Forslag, hvorom der for Tiden er Spørgsmaal; thi der er her ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Paragraphen skal antages eller ikke. Den er vedtagen ved 2den Læsning, og der foreligger intet Ændringsforslag om, at den skal udgaae; altsaa staaer den, efter min Mening, eengang i Loven, og hvad der alene er Tale om, er, om der til denne Paragraph, som nu findes i Loven, hvis ikke hele Loven forkastes, skal føies et saadant Tillæg, som er foreslaaet af 6 ærede Medlemmer. Jeg bemærkede allerede forrige Gang, at saadanne Regulativer kunne have nogle Fordele, idet man nemlig kan afspaae Bestemmelserne efter de forskjellige Communeris Lær, og ikke nødfages til at afgjøre Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om særlige personlige Forhold. Det har vistnok sin store Nytte, at man har en almindelig Regel, istedetfor at skulle give specielle Resolutioner for hvert enkelt Tilfælde. Den Betænkelse, jeg yttrede mod Forslaget om disse Regulativer forrige Gang, gik kun ud paa, at jeg meente, at man ikke skulde indskrænke Bemyndigelsen i § 6 alene til at give Regulativer; men naar Bestemmelsen i § 6 bliver staaende, saaledes at man har Myndighed til ogsaa at kunne afgjøre de enkelte Tilfælde, forsaavidt Regulativer ikke findes, har jeg Intet imod, at der tilføies en saadan Bestemmelse om Regulativer. Jeg troer nu rigtignok, at § 6 er affattet saaledes, at Ju-

stitsministeren derefter maatte være besøjet til at kunne sanctionere deslige Regulativer, naar Forslag dertil indkom; men der indeholdes i alt Fald en Tydeliggjørelse i det foreslaaede Ændringsforslag, og der indeholdes tillige en ny bestemt Regel om, at saadanne Regulativer ikke maae sanctioneres for mere end 5 Aar ad Gangen. Imod Tillægget i og for sig har jeg saaledes Intet at erindre; men jeg maa dog ønske, at Ordet „derhos“ udgaaer, for at ikke deraf skal kunne udtrages en anden Fortolkning af Paragraphen, end der virkelig er dens Mening. Naar man nemlig antager, at Paragraphen, saaledes som den nu staaer i Lovden, hjemler Justitsministeren Ret til at kunne sanctionere Regulativer, saa troer jeg ikke, at man skal udtale, at han derhos kan stadfæste saadanne; thi da vil det fremtræde som en ny Ret. For de ærede Forslagsstillere troer jeg heller ikke, at det kan have nogen Betænkelse, at Ordet „derhos“ udgaaer; thi i practisk Henseende bliver det ligegyldigt, enten det staaer der eller ikke staaer der.

Ordføreren: Jeg vil give den høitærede Justitsminister Ret i, at jeg maaffee seilede i at udtale min Misforstaaelse med, at § 6 skulde blive staaende, istedetfor at jeg under denne Forhandling kun burde have yttret mig mod Tillægget, som er foreslaaet; jeg erkjender, at § 6 snarere vinder Noget end taber ved dette Tillæg, og navnlig i den Henseende, at det er yttret, at Regulativer kunne være en Forberedelse til senere Bestemmelser; men desuagtet vil jeg hellere afholde mig fra at stemme over dette Tillæg, end at stemme for det, da jeg ikke erkjender, at hele Paragraphen burde være i Loven. Disse Regulativers Affattelse vil ogsaa meget beroe paa de indkomne Erklæringer fra Embedsmænd, hvis Indsigter i disse Forhold i Almindelighed ikke ere meget at stole